
ODBAČENI TERET

VIKTOR IVANČIĆ

“A jel ovo sve ide u zapisnik?”

“Razgovor se snima. Nadam se da vam to ne predstavlja problem.”

“Šta bi mi bija problem, samo ti snimaj, prika. To mi je još i draže nego da posli nešto sastavljaš svojih ričima.”

“Ništa nećemo sastavljati bez vašeg uvida.”

“E dobro, jer kad ideš svojih ričima, to je uvijek malo, ono. Ovako će se tačno znat šta san reka i šta nisan. A ja ti neman šta tajit.”

“Kasnije ćete u svakom slučaju potpisati stenogram. Ovo je istraga o nesreći i moramo se strogo držati procedure. Znete da imate pravo i na odvjetnika?”

“A koji će mi kurac odvjetnik? Proša san ja teški sranja u ratu, prika, ovo mi je sad pičkin dim, razumiš. Pandur i magnetofon, jaka stvar, mislin, bez uvrede. A i šta bi advokat moga znat kako mi se sa dizalice strovalilo dvajs vrića cimenta, jel tako?”

“Dvadeset i dvije.”

“Molin?”

“Dvadeset i dvije vreće cementa.”

“Dobro, isti kurac. Samo da znaš da ta dizalica more bez problema podnit paletu sa četrdes vrića. Zvir je to, ono, Njemac je to napravija. Ja mislin da je tu otkad je i skladište cementare, znači brat bratu triesipet godina. Al nikad sa njom problema. To ti je klizna dizalica, prika, Štalova, ide uz plafon hale i piči u četiri smjera.”

“Dobro, i koliko dugo vi upravljate tom dizalicom?”

“Saće bit sedma godina, otkako san god ovde. Ja san ti se u cementari zaposlija, ono, malo priko veze, malo san ima prednost ka branitelj, znaš i sam kako to ide.”

“Pretpostavljam.”

“A prije san radija ka zaštitar, u Rojal Sikjuriti, samo to mi je bogami dopizdilo. Ipak ti je tu glava nonstop u torbi, razumiš, svaki drugi dan neka frka. Ovi mlađi ludaši danas potegnu pištolj za dvista kuna, bogte jeba, sjebana je to generacija. A i žena mi je doma počela srat, ono, te moran mislit na dicu, te star san ja za kaubojske filmove, te neće ona ostat udovica bez korice kruva, te iovako me trese pitiespi, jošće me više ako nosin oružje. Da buden iskren, sa pitiespijen je bila u pravu, to me još zna žešće drmat...”

“Vratimo se dizalici.”

“A čuj, ovo je bija dosta okej posal. U prvi par miseci san proša ka neku obuku, brzo san uša u đir, a posli je išlo lako.”

“Imate, znači, kvalifikaciju za rukovanje strojem?”

“Iman, prika, papir i pečat, mogu ti ga i pokazat. Nije ti to velika filozofija, ono, lakše je nego vozit auto, dvi-tri komande i aj bog. Samo posli je cementara otišla ukurac, to znaš, banda je sve to razjebala, pizdain materina. Jel znaš da četiri miseca nismo primili plaću?”

“Čuo sam.”

8 “E, to snimi obavezno. Četiri miseca bez plaće, materin jeben krvavu, pa aj ti preživi, aj dicit daj jist i kupi in knjige za školu. Dobro, moji više ne idu u školu, ne znan ni sam di idu. Al kad se sitin zašta smo mi ratovali, prika, za krkane šta su se nakesali milijona, dođe mi slabo, časna rič, ono, mozak mi se zamračí. Je, uzeja bi in sad pušku u ruke, kako ne, moj kurac, da in oslobađamo zemlju zato da je oni mogu opljačkat, pa bolja mi je bila neoslobođena, bogte jeba, rađe bi da me četnik pljačka nego ova domaća bagra.”

“U redu, ali sad mi objasnite kako je došlo do toga da teret s dizalice padne na unesrećenog.”

“Kojeg unesrećenog?”

“Govorim o gospodinu Marinovu. O čovjeku kojeg je poklopila paleta s vrećama cementa.”

“A čuj, ja kad san doli njega vidija, osta san paf, blago rečeno. Nisan moga očima virovat, ono, totalni šok.”

“Nakon što je teret pao na njega?”

“Ama prije, prika, prije. Mislin, zna san da se cementara prodaje, da država traži kupca na sve strane, dolazili su ovde razni macimudani razgledavat, sve razbojnik do razbojnika, akoš mene pitat, al da je i on u điru, e to nisan ima blage veze. Kad eto ti njega sa direktoron obilazi pogone, a ovi mu se sve uvija okolo i cvrkuće, viri mu iz dupeta, ono, teška pneumatika. Bogte jeba! Prvo san mislija da

san falija, ipak sve to gledan odozgo, iz kabine dizalice, razumiš, al kurac san falija, nema šanse, kosa je posidila, drob malo nabotija, al sve drugo je isto, oni štroločavi pogled, ista puvanderska nadržana faca, pa moti sa rukama, to je on, bogte jeba, doša čovik kupit cementaru.”

“Vi ste, dakle, gospodina Marinova ranije upoznali?”

“Jesan, prika, upozna san ga. Ne znan doduše bi li se on mene sitija, nisan siguran, prije bi reka da ne bi, al ja san njega bogami dobro zapantija.”

“A kad je to bilo?”

“Prije ravno dvajsidvi godine. E vidiš, bogte jeba, koja je to simboličnost – dvajsidvi godine. Znači, za svaku godinu po jedna vrića cimenta, he-he... to je baš ono...”

“To uopće nije smiješno.”

“A dobro, pa ti se nemoj smijati.”

“Bolje bi bilo da se i vi ne smijete. Čovjek je stradao, a vi ste pod istragom.”

“A jel ti to meni nešto ka pritiš, a? Slušaj, prika, ako si mislija pritiš, moš komotno nastaviti sam. Mislin, proša san ja razni sranja, ovo ti je meni ništa, pičkin dim, to si utuvi u glavu.”

“U redu, ispričavam se, nastavite... Kako ste upoznali gospodina Ma- 9
rinova?”

“Znači, prije dvajsidvi godine, to ti je bilo ratno vrime. A ja san ti u ratu bija vojni policajac. Mislin, prvo san proveja par miseci gori na čuki kod Topuskog, ka dragovoljac, a onda me Žila povuka u vojnu panduriju, on je bija dobar sa bojnikom. Štaš koji kurac trunit u rovu, reka mi je, jošćeš i metak fasovat, ovde si u toplo, svoj čovik, a i ne puca se, osin kad ti se napne nekom četniku ofikarit uvo, il mu sprašit rafal pod noge da pleše kozaračko. Tako san ti ja obuka bili opasač, prika, i naša se u ekipi, ista smjena, dobra smo skroz bili ekipa, ja, Žila i Tibor, mi smo ti operirali u Lori. Čuja si za Loru?”

“Čuo sam.”

“Znaš šta je tamo bilo?”

“Čuo sam. Samo ne znam kakve to ima veze.”

“E, tamo smo ti mi obrađivali četnike. Mislin, bilo je tu i dosta civila, al to su za mene bili četnici, jebemu mater. Ja ti nisan od oni šta su posli rata priokrenili monturu, ono ka, nije tribalo ovo, nije tribalo ono. Kurac nije! Sve je to bija četnik do četnika, da nismo mi nji satrali, satrali bi oni nas. Dobro in je oni reka da nemoš sa časnin sestrama dobit rat, oni, oni, kako se zove...”

“Nije važno. Hajde da se sad fokusiramo na naš predmet.”

“Pa u predmetu san ja, prika, usrid san predmeta. Žila je bija najluđi od nas, dimija je na mlazni pogon, nikad se umorit. A i bojniki isto, bojnici su svakakve pizdarije padale na pamet. Dosta smo sa strujom radili, sa induktorskim, ono, prikačiš mu elektrode na jaja il na bradavice i drmaj brale. A drugo su bili standardi, ono, lizanje asfalta, lajanje u pasjoj kućici, zimi polivanje sa ladnon vodom, pa noću tamburanje, tu je Tibor bija car, raspištoljija bi se u pizdu materinu. A Tibor ti je bija ka intelektualac, ono, studira čovik pravo, treća godina, a kad razvali sa bejzboj palicom, bogte jeba... Ja se ne mogu sitit četnika koji nije propiva, jebešmi mater, propiva je čak i Lauferov stari. Čuja si za Laufera?”

“Čuo sam.”

“E, oni šta je nedavno flipnija i ucmeke na ulici onog tajkuna. A starome mu je nešto puklo u drobu kad ga je bojniki obrađiva nogama, jebiga bože, pretjera je tu bojniki, zna je bit nagal u pizdu materinu. Al tip je bija čisti četnik, to da se razumimo.”

“A zašto vi to meni pričate? Kakve to veze ima s ovom istragom?”

“Pa ima veze, prika, ima. Pita si me kako san upozna tog Marinova i ja ti sad pokušavan doć do toga. Ne mogu bez da ti rečen ko je šta bija i di je bija, jebemu mater.”

10 “Ali mene ne zanimaju događaji od prije dvadeset i dvije godine. Te stvari ste trebali odavno ispričati policiji.”

“A šta si ti nego policija? Imaš značku, imaš magnetofon, i di smo sad? Mene niko nikad nije nizašta zva ni pita, ovo je prvi put da neki kurac pričan. I ti to sad neš slušat?”

“Ja sam zadužen za istragu o jučerašnjoj nesreći u cementari. Drugo me ne zanima. Drugo je za kriminalistički odjel.”

“To san svatija da te ne zanima, to ne zanima nikog osin nas pitiespijevaca. A svi ka sve znaju, to mi je najluđe. I šta bi ti onda istražija, majketi?”

“Za početak je li do nesreće, u kojoj ste bili akter, došlo zbog kvara na stroju ili zbog ljudske greške.”

“A slušaj, ko je od nas bez ljudske greške, a? Naprimjer ti tvoj Marinov, šta sumnjaš da je možda strada zbog ljudske greške, on je bija cili jedna ljudska greška, razumiš. Greška od glave do pete.”

“To je sad nevažno. Mene zanimaju konkretne činjenice oko konkretnog događaja.”

“Pa ja ti govorin činjenice, prika, al ti ih ne želiš čut. Ovako kad te gledan, reka bi da si jedva uvatija tries godina. Znači, kad je bija rat tek si možda pošao u školu, ono, igra si na franje, nisi još počejja ni drkat, normalno da te boli kurac. A mi smo već prošli teška sranja.”

“Opet vi o prošlosti. Neću gubiti vrijeme na to, kako ne razumijete. Dužni ste iznijeti svoje svjedočenje o onome što vas se pita, na osnovu čega ćemo donijeti procjenu o daljnjim postupcima. Je li vam to jasno?”

“E onda ćemo ovako, prika. Ja san tebi spreman sve reć, al onako kako ja oću. A ako ti to ne želiš slušat, onda lipo odjebi. Pa ti fino istražuj, boli me kurac, al bez mene. Pošto ću ja mućat.”

“Kako to mislite?”

“Mislin kako san reka. Odsad ne otvaran gubicu. Mogu mućat sam, a mogu i sa advokatom. Još bolje sa advokatom. Pa ti istražuj kad si maher. Jer meni je ovde na kocki malo žešća pizdarija, ono, par godina robije, a tebi je po ure vrimenta. I ti to sad usporedi, pizdamu materina. Ako ti nemaš po ure vrimenta, a šta bi ti ja olakšava posal, aj reci? Al sam si to tija, prika, ja san ti bija spreman iznit cilu istinu.”

“Tvrdo glavi ste.”

“Ko je tvrdo glav?”

“Hajde, u redu...”

“Šta je u redu?”

“U redu, pričajte... Samo probajte biti sažetiji, molim vas. Stali smo kod toga kada ste i kako upoznali gospodina Marinova?”

“Upozna san ga u vrime dok san služija u Lori, to san ti već reka. A ti si o tome čuja, kažeš, iako ne znaš ni po mise. Jel znaš, naprimjer, da se tamo zna naplaćivat upad?”

II

“Ne znam.”

“Eto vidiš. Dolazila bi nekad ekipa noću i plaćala upad, ka da idu u teatar ili, štajaznan, u cirkus. To je bojniki organizira, ka ono, siva ekonomija, razumiš. Pedes maraka za gledanje, tad ti još nisu bili euri, sto maraka akoš provrtit dva-tri đira sa induktorskim, ili akoš dobit kvarat od ure nasamo sa četnikom u ćeliji. Tibor se tu maksimalno dobro zajebava. Plati, brale, da bi branija domovinu, govoriya je, bija je lud ka kurac. A finog je svita tu znalo doć, ono, gospoda, ugledni građani. Ono, po danu profesor, po noći mrgaš i mesar, razumiš. Moga bi ti sad nji deset izdiktirat šta ji svi u Splitu znaju, al bojin se da koga ne priskočin, jebemu mater, ne bi tija bit nepravedan.”

“Je li onda gospodin Marinov bio među tim posjetiteljima?”

“A nije, ne. Bar ga ja nisan vidija. On ti je upa u lanac priko kućnih posjeta.”

“Kakvih kućnih posjeta?”

“Pa bilo je i kućnih posjeta na istu šemu, prika. Više ka putujućii teatar, razumiš, kazalište u kući. To je isto bojniki organizira, al nije bilo za lov, jebiga,

nego po naredbi, to se radilo samo za velike njuške, ono ka, državni posal, razumiš, zabava za krkane na vlasti. Tibor je to zva rent-a-logor, lud je bija u pizdu materinu. Samo nije toga bilo puno, sve skupa možda četiri-pet posjeta, ne više. Al taj put di je uletija i Marinov, tad je sve pošlo pokurcu, ono, dvista posto pokurcu.

“Što se dogodilo?”

“Sićan se da je bija studeni, negdi početak. Bojnik nan je naredija da se u ponoć nacrtamo u Mimicama. Tamo je vikendicu ima oni šta je u to vrime bija glavni državni tajnik. A znaš šta je ti tip danas?”

“Ne znam.”

“Taj ti je danas član Vlade, ministar uprave, prika. Jel ovo snimljeno?”

“Jeste.”

12 “E, to mi je važno da se snimi. Znači, ukrcao se u kombi, naprid u kabinu mi ekipa, ja, Žila i Tibor, a straga jedan Srbin, vezan, mislin da se zva Rade, je Rade je, ne mogu mu se sad sitit prezimena, inače čisti četnik, bez greške, i onda pravac Mimice, to ti je negdi između Omiša i Makarske, u vikendicu od glavnog državnog tajnika, koji je danas ministar uprave – ovo ponavljan da buden sigurniji da je snimljeno. I ništa, nađemo mi kuću po onoj noćini, parkiramo isprid garaže, tamo već par limuzina, ono, mrcine od auta, uglavnon mečke i bendže, izađemo, idemo izvadit Srbina vanka, kad ono, kurac, ne miče se četnik, bogte jeba, mi ga drmamo, tresemo, štipamo, Žila ga žvajzne nogom, ma kurac, ništa. Rade u kombiju mrtav.”

“Mrtav?”

“Mrtav, bogte jeba! Sad, ne virujen da su ga u vojarni tako natamburali da umre, skroz je normalno uša u kombi, mislin, vidili bi nešto, prije bi reka da mu je puklo srce od straja, ono, usra se Rade namrtvo. To san ja već viđa i prije, prika, da ljudi dobiju srčani od straja. Uglavnon, izleti bojnik prid garažu, on je već ranije bija doša u Mimice, vidi šta je na stvari, ono, popizdija je načisto, psuje, jebe nan sve po spisku. Šta sad, bogte jeba? Ništa, vratićemo se nazad u vojarnu po novog četnika, kaže mu Tibor, ka, naćemo nekog ko je u boljoj kondiciji od Rade, zajebava se, pošto ti se Tibor uvik zajebava. A bojnik samo šta mu nije zavida trisku, kurac ćete se sad vraćat, kaže, tamo i nazad to je još dvi ure, ovi vas unutra cilo vrime čekaju, već me uru vrimena prcaju u glavu da di ste više. Pa viša je sila pizdamu materina, kažen ja, šta sad možemo? Ništa, kaže bojnik, saćete lipo izvlačit šibice. Za koji bi kurac izvlačili šibice? pita Žila. Ko izvuče najkraću glumiće Srbina, kaže bojnik. A šta sad ti vrtiš očima? Misliš da se ja tu nešto šalin, a?”

“Ništa ja ne mislim.”

“Kurac se šalin, prika. Rat nije bija šala. Sad, da buden iskren, isprve smo i mi mislili da se bojnik zajebava, al kurac, vidimo on mrtav ozbiljan, ni njemu

nije drago da najebe, ono, taman se dobro ušteka guzonjama i sad neće da ispadne nesposobna pička, razumiš. I ništa, izvlačimo mi šibice, Žila izvuče najkraću, ono, pa mu je mrak na oči, jebe mater ciloj zemaljskoj kugli, uzeli ga ja i Tibor malo u đir, pa i sličiš dosta na trofazne, govorimo mu, da ga jebeš ti si najbolji izbor, a onda se i Žila malo skulira, ono ka, može sve skupa ispast dobra zajebancija ako budemo uigrani. I ništa, skine on jaketu od uniforme, obuče one prnje sa mrtvog Rade, Tibor mu još rekne da se prikrsti livon rukon sa tri prsta, ovi ga mune sa lakton u rebra, kretenu, kaže mu, jeben ti sa tri prsta sestru u pičku, Tibor se smije, i onda ti mi uđemo unutra.”

“Gdje unutra?”

“U konobu, prika, to ti je bilo u konobi, ka malo odiza kuće. A unutra veliki stol krcat spize, ono, pršut, sir, komadi ladne janjetine, mesine koliko očeš, pa pivo, crno vino, boca ka u staklariji. Na čelu stola državni tajnik, stodvajs kila žive vage, ono, komad mazgova, razumiš, a okolo četri njegovja pajdaša, cereću se, zavrnuti rukavi, pijani ka letve, blišći in mast oko usta. E, jedan od njih, sidija je livo od tajnika, bija je Marinov. On je tad, kako se govorilo, ilegalno uvozija oružje i ka za nagradu vodija glavni biznis sa duvanom, bija je državni švercer, drugin ričima, šta ćemo se lagat. Sićan se da je ima fleku od vina na košulji, onako, veliku ka dlan, pogleda je u Žilu onin štroločavin očima i reka: Oćemol čedu prvo malo naranit da nan bude jači? i udri u smij, materlimu jeben. I ništa, bojnič gurne Žilu u kantun isprid neke tri bačve, ja i Tibor se nakenjamo sa strane, ka ono, saće past teško isljeđivanje, saće nan četnik priznat ko ga je aktivira, odaće nan mrežu svojih jataka, Žila je ima u glavi bar dvajs imena šta smo ih već zbajbučili u Loru. Razumi se, mi smo se prije dogovorili da radimo samo sa strujom, nikakve druge fizikane, a onda smo Tibor i ja sa izolir bandom oblipili kontakt na induktorskom, to niko nije moga vidit, tako da ne bude rizika. I ništa, ja Žili zakačin elektrode na uši, bojnič mu se dere isprid face, ono, pivaj imena kompanjona, smrade, di van je četnička centrala i te stvari, Tibor vrti induktorski uprazno, a Žila se trese i skviči na sav glas, bogte jeba, još onako koluta očima, stišće zube, živ da se usereš. Oni za stolon se raspametili, u pizdu materinu, smiju se, pljeskaju, vidi čede šta se trese, viču, vidi šta je čedo dobar vodič, evo ti sad tvog Tesle, jebati Tesla srpsku mater i te stvari. Skroz je dobar bija Žila, ono, uvjerljiv, trajalo je to dobri dvajs minuti, prika, svi zadovoljni, sve ka po špagu, a onda je ispa iz scenarija, jebenlite bože, nešto ga je puklo u glavu i ispa je iz scenarija.”

“Kako to mislite?”

“Uživija se, razumiš, valjda ga je ponila gluma, ne znan koji mu je kurac bija. Ništa van neću priznat, dere se Žila, možete mi nokte čupat al ništa van neću

reć! Bojnik iskolačija oči, gledamo ga ja i Tibor, ono, ne možemo virovat, bogte jeba, motajemo mu sa obrvama, koji ti je kurac, kretenu, jošćeš nas uvalit u sranje, al Žila još luđi. Pizdavan materina ustaška, dere se, i još se onako puvanderski isprsiya, svima van jeben ustašku mater u pičku! Bogte jeba! Kurči se iz čista mira, razumiš, ka da je ispa iz partizanskog filma, mislin, kužin ja da mu je pijana stoka išla nakurac, al di ti je mozak, kretenu, nemoš in ustašku mater beštimat, i to ka zarobljeni četnik, razumiš, al džaba, nemoš budalu spasit od njega samog. Prvo mu je bojnik razveza jednu peščurinu, dobro ga je ošajdarija i tu se Žila zdrma, ono ka, ušokira se malo, ja mislin da bi bija skroz doša sebi. Samo već se diga državni tajnik, mazgov stokilaš, i punta ga nogom, razumiš, ko je to moga očekivat, bogte jeba, zaletija se i punta ga nogom u prsi. Tu je Žili udrila krv u glavu, ono, puka je totalno, samo je odskočija iz čučnja i prokinija ga glavon, ovome je isti sekunda šiknila krv na nos. Materti jeben usta, urla Žila, tiš na mene dizat nogu, smrade jedan! Probajemo ga ja i bojnik nekako uvatit, ono, zgaziće državnog tajnika, bogte jeba, već mu je cila njuška krvava, ispašće totalno sranje, ipak je to visoki dužnosnik. I onda mu je taj tvoj Marinov sprašija dva metka u drob. Razumiš? Ka grom iz vedra neba, izvadija je đubre pištolj, straga iza pojasa, i spuca dva metka u Žilu. Jel moš to pojmit, prika? Da jedan takvi jadnik, govno švercersko, pička koja rata nije vidila, oda okolo u šminkerskon odjelu i nosi za pojason pištoljčinu? Odma san ga sastavija šakon u vrat, samo je pa doli ka svića, onda se zaletija i Tibor i krenija ga rasturat, ja san ga isto dokačija još dva-tri puta od bisa, nisan ga žalija, onda je Tibor repetira pištolj, upra mu cjev pod bradu, ovi samo krklja i slini. Ubiću te, materti krvavu jeben u pičku, viče Tibor, saću ti prosut mozak, gubo štroloćava! Stoposto bi ga propuca da nije bojnik skočija, ono, miljon posto, al nekako ga je uvatija i odgura, a tu san već i ja drža Tibora da ne ispadne još veća pizdarija, razumiš, to mi baš nije bilo pametno, ako ću pravo, smrad je zaslužija metak u gučak. Eto, prika, tako ti je prošlo to upoznavanje. Bi li on mene danas pripozna u facu, to ti ne znan reć. Šake bi mi se sitija stoposto.”

“I kako je završilo to u konobi?”

“A ništa, bojnik je to valjda nešto ka sredija, smulja je neki kurac. Ja i Tibor smo odma iznili Žilu u kombi i pravac hitna. Tibor je vozija, ja san bija straga sa Žilom. A ovi još beštima, bogte jeba, cili krvav, drži se za drob, i leži uz mrtvog Radu. Jel moš to zamislit, u pizdu materinu? Ne znan koju je priču bojnik složija onima u kući, nisan ga posli ni pita, bija mi ga je pun kurac, da ti buden iskren. Da si me onda pita bija bi mu one šibice šta smo ih izvlačili najrađe skuca u oči. Ne virujen da in je reka šta je stvarno bilo, da je đubre upuca Hrvata, jer bi in onda prizna da smo ih išli zajebat, razumiš. Biće in proda neka sranja, ka, to nan je bija

važan svjedok, nemoš pucat na nekog ko će nan odat cilu četničku mrežu, ono, a momci su malo ukurcu, momci su flipnili u glavu na ratištima i te stvari. Sigurno mu nije bilo lako, pošteno rečeno, mrcine su to. Al nije posli najeba, ja san bogami očekiva da će najebat, al nije. Svi su oni jedan drugog držali za jaja, prika, ima je i on šta reć, razumiš. Nije doduše napredova u službi, osta je isti rang, ono, logistika, kurac od ovce, al nisu ga odjebali. Odjebali su samo mene i Tibora. Posli dvajs dana doša befel, ka, rasformira se naša jedinica, preraspoređuju se ljudi, nemoš više ostat u vojnoj policiji, moš ić doma il na ratište ka običan vojnik, topovsko meso. Mislin se, iću ti kurac na ratište, dosta san ja ratova, gonite se svi u pičku materinu. Tibor isto, Tibor je završija u građevini, prvo u Njemačkoj na bauštelu, sve na crno, a posli se vratija doma, posla više nema nego šta ima. Čovik intelektualac, bogte jeba, treća godina prava. Rat ti se posere na život, prika.”

“A što je bilo sa Žilom?”

“Tragedija je bila, eto šta. Mislin, skrpali su njega u bolnici, nije tu ispa drob najveći problem, nego je jedan metak zakačija kičmu, pa je osta invalid od pasa nadoli, razumiš, završija je u kolica. A to ti je ja mislin Žili bilo gore nego da je zaginija, ono, nikad to nije uspija smistit u glavu, odlipija je sa psihom sto na sat. Sve je on od države dobija, i braniteljsku penziju, i invalidninu, dodatak za ovo, dodatak za ono, kurac-palac, al za koju će mu to pizdu materinu, aj reci. Složili su priču, ono ka, popija je dva metka na prvoj liniji, spasija cilu jedinicu od naleta četnika, ispa Žila narodni heroj, bogte jeba, moš zamislit prve linije u Mimicama, u vikendici od današnjeg ministra uprave – to ti ponavljan za magnetofon. Nisan ti se ja sa njin posli previše viđa, ono, koji put, al skužija san da se dobro maka u glavu, nonstop bisan ka pas, popizdi iz čiste pizdarije i napravi tarapanu. Iks puta je i murija dolazila, jerbo bi se obloka i puca sa šmajserom po ponistrama i te stvari. Onda je otvorija kafić na Ravne njive, zva se Žila, naravski, ne pitaj me otkud mu lova, ja mislin da se tu malo i heroin dila, tamo ti je visila ekipa od onog šta mu je posli Laufer posla dva kila mljevenog na kućnu adresu, čuja si za ti slučaj. A plus je Žila ima i tu žensku, mislin, neloša je to bila ženska, plavuša, malo krupnija, ka, nešto se i brinila za njega, kuvala i te stvari, al volila se jebat sa strane, razumiš, to joj je bila greška. Sad, to su priče, nikad nemoš stoposto znat, al slušaj, prika, to su meni pričali i tipovi šta su je jebali, znači iz prve ruke, ono, Žila loče u birtiji, a ona tipu puši u terencu priko puta. Žila je to garant negdi zna, moralo ga je grist, jebemu mater, pogotovo kad si sjeban u kolicima za cili život. I štajaznan, tako mu se malo pomalo skroz smračilo. Upuca se na balkonu sa ćaćinom lovačkom, kažu da mu je po glave odletilo na fasadu. Tragedija, prika, to ti je za mene prava žrtva rata. A puca si je pod bradu, tačno na mistu di je Tibor onon gubašu upra cjev, tamo u

Mimicama. I sad ti moš zamislit šta se meni vrtilo u glavi kad san posli pusti godina tog Marinova vidija u cementari, u pizdu mile matere.”

“Što vam se događalo u glavi? Malo razjasnite.”

“Ono, šok, bogte jeba. Sve mi se u sekund vratilo unazad. Već san ti reka da nisan moga virovat, ka ono, di sad on, to san ja nešto uvrtija, al kurac, on je, nema greške. Đubre doli gmiže sa direktoron, navuka neko metalik odjelo, brči se, razumiš, a ja gori u dizalici, pribacujen palete sa jedne jarpe na drugu. Kupuje lola cementaru, prika, može se, ima se, a ja četri miseca bez plaće, materin jeben u pičku, četri puna miseca. Ja mislin da mi je takva para krenila na uši da je u kabini bilo dvista stupnjeva.”

“Dizalica se u tom trenutku kretala?”

“Je, klizila je po konzoli, standardno, cili dan tako, gori-doli, vozila je drito prema njima. Tojest, i oni su išli prema njoj, razumiš, oni su ušli u skladište posli nego šta je dizalica krenila. A onda mi oni odozdo daje mote da je zaustavin.”

“Tko odozdo?”

“Direktor, jebenga u glavu. Iskočija je časkon Marinovu iz dupeta, maka se sa strane i maše mi sa obe ruke da zaustavin dizalicu. Ka ono, nije pristojno nosit teret gostu iznad glave. Pa vodi ti njega na drugu bandu, kretenu, ne može se dizalica izmistit iz konzole.”

16

“I što ste onda napravili?”

“Pa iša san je zaustavit, materjoj jeben. Al nije stala, kučkina ćer.”

“Prema našem prvom uvidu stroj je bio ispravan, iako obrada još traje.”

“Nisan ja reka da nije, prika, nego da mi je bija vitar u glavi. Sve mi se mantalo prid očima, ono, kaos, komandna tabla mi pleše, jebame bog ako san ja zna di san. Sad kad vratin film unazad, to mi je sve neko crno-bilo ludilo, ustvari sivo, ono, košmar, bogte jeba. Ne da nisan bija uračunjiv, nego nisan ni sad.”

“Dajte, sredite se. Što ste točno uradili?”

“Stiska san crveni umisto zelenog, prika, i onda se cili taj teret strovalija doli. Pomiša san botune, razumiš, a i jesu skroz slični, materin jeben.”